

12 april - 29 juni 2013

Groepstentoonstelling
samengesteld door Zoë Gray

Met

Kluisstraat 86 -
rue de l'Ermitage
B-1050 Brussels

+32 (0)2 644 42 48
info@la-loge.be

Hedwig Houben
Jennifer Tee
Caroline Achaintre
Robert Orchardson
Emmanuelle Lainé

Kunnen we het in een kunstwereld van eindeloze mogelijkheden hebben over slechts zes mogelijkheden voor een sculptuur? Deze tentoonstelling presenteert het werk van vijf kunstenaars die sculptuur verwelkomen als een actieve kracht eerder dan het te zien als een statisch object.

De kunstcriticus Rosalind Krauss stelde ooit de volgende vraag: 'Hoe noodzakelijk is beeldhouwkunst om de effecten van beeldhouwkunst te produceren?' Haar essay *Sculpture in the Expanded Field* uit 1979 onderzocht de praktijken binnen het medium, die steeds immateriëler werden. Hoewel ze het verdwijnen van de verschillen tussen de verschillende media later zou betreuren, was haar essay een belangrijke mijlpaal in wat bekend kwam te staan als de postmedium-conditie.

De kunstenaars in deze tentoonstelling beperken zich niet tot een bepaald medium. Toch staat bij elk van hen de praktijk van beeldhouwen, van het fysisch vorm geven aan hun ideeën centraal. Ze omarmen de theatraliteit van beeldhouwkunst – ooit verguist als haar zwakte – en kiezen ervoor om hun vormen op verschillende manieren te activeren, waarbij ze die soms zelfs letterlijk op het podium plaatsen.

Allen werken ze rond vragen van maken, proces – ambacht zelfs. Zoals Eva Grubinger en Jörg Heiser opmerken in hun inleiding tot *Sculpture Unlimited* (Sternberg Press, 2012): 'lijkt er een ervaring te zijn van belangstelling voor de geschiedenis van de beeldhouwkunst, inclusief een terugkeer naar traditionele technieken en productiemethoden, die in het tijdperk van het internet en de sociale media vaak aantrekkelijk, zelfs radicaal lijken.' Wat mij in de werken van de kunstenaars die hier worden gepresenteerd in het bijzonder opvalt, is dat die terugkeer naar traditionele technieken wordt gecombineerd met conceptuele snuggerheid, lichtheid van toets en een dosis humor.

Hoewel dit geen tentoonstelling is die het gebouw waarin ze wordt gepresenteerd als thema neemt, zou het niet fair zijn om compleet voorbij te gaan aan de zwaar beladen symboliek van de ruimte. Het gebouw is een voormalige vrijmetselaarsloge en de codes van de vrijmetselarij zitten verankerd in zijn hele structuur. De werken in de tentoonstelling flirten met de totemistische aanwezigheid van sculptuur, met haar potentieel als rituele vorm. Niettemin zijn de rituelen die de werken eventueel oproepen puur artistiek; ze functioneren binnen het domein van de hedendaagse kunst, een ruimte die veel vrijheid toelaat en vele mogelijkheden biedt.

Jennifer Tee presenteert drie werken op de vloer, elk gebreid met wol die met de hand werd geverfd. Deze vlakke werken zijn verre van tweedimensionaal. Hun kristallijne vormen, tactiele textuur en de gradatie van hun kleuring creëren de illusie van reliëf, ze lokken ons naar hun decoratieve en fraaie oppervlakken. Het zijn werken die op zich staan maar die tegelijk het podium vormen en de inspiratie zijn voor een nieuwe choreografie die de kunstenaar maakte voor de tentoonstelling en die op 25 mei door een danser zal uitgevoerd worden in La Loge. De vormen en interacties die door zijn lichaam worden gecreëerd, laten zich leiden door de vormen en interacties van de werken op de vloer: hun zwijgende eloquentie vindt een nieuwe vluchtige expressievorm, die slechts een paar momenten duurt.

In haar werk verkent **Emmanuelle Lainé** de latentie of het potentieel van objecten, ook al presenteert ze hier heel weinig echte objecten. Lainé kreeg een opleiding als beeldhouwer en creëert vaak werk dat de sporen bewaart van hoe het werd gemaakt: vormen die samen met hun mallen worden gepresenteerd, of amorfe vormen die omringd zijn door de poeders, vloeistoffen en vezels waarmee ze gemaakt werden. Hier behoudt ze deze zeer fysieke aanpak, maar ze toont ons een foto. Nadat ze enkele weken in La Loge werkte om op dit podium een plaatsspecifieke installatie te creëren, nodigde Lainé de fotograaf André Morin uit om de installatie te fotograferen voor ze uit de ruimte wordt verwijderd. Ze speelt met de trompe-l'oeil-mogelijkheden die de fotografie biedt en presenteert een werk dat tegelijk materieel en etherisch is.

Robert Orchardson, misschien opererend in tegenstroom met de andere kunstenaars in de tentoonstelling, neemt vormen die ooit bedoeld waren om op een podium te staan en vertaalt ze in abstracte sculpturen. Hij is geïntrigeerd door de manier waarop materialen uit een toneeldecor in het kader van een toneelstuk meerdere betekenissen kunnen hebben. Hier herinterpreteert hij de ontwerpen die Isamu Noguchi in 1955 in opdracht van de Royal Shakespeare Company maakte voor een voorstelling van *King Lear*. Deze avant-gardeproductie – op dat moment door theatercritici gezien als een mislukking – vormt het bronmateriaal van Orchardson. De sculpturen werden aangepast om samen te werken met de theatraliteit van de architectuur van La Loge, het worden prototypes die ideeën dragen op een manier die vroeger misschien zou beschreven worden als 'formalistisch'.

De afgelopen jaren heeft **Hedwig Houben** de mogelijkheden verkent die de beeldhouwkunst haar verschafte: mogelijkheden voor een beter begrip van haar eigen creatieve proces. De video die hier wordt gepresenteerd is de conclusie van een reeks – *Six Possibilities for a Sculpture* – die ook haar naam gaf aan deze tentoonstelling. De reeks begon als een kunstenaarslezing waarin Houben sprak over zes vormen die ze in haar atelier vond en waarin ze haar eigen reacties op de vormen ontleedde. Het scenario van deze voorstelling werd een paar keer herwerkt. Er werden bijvoorbeeld door de kunstenaar gezongen secties toegevoegd of momenten waarop het besproken beeldhouwwerk zelf het debat vervoegde. In de vijfde en laatste versie is de sculptuur uitgegroeid tot de belangrijkste verteller, die gebruik maakt van flashbacks om zijn eigen evolutie en de artistieke keuzes van Houben te bespreken. Houben onthult de melancholie en twijfel die ze tijdens het maken van kunst ervaart, maar de onderliggende toon is humoristisch. In het lied dat ze voor deze tentoonstelling creëerde staan deze emotionele stemmingen opnieuw op de voorgrond.

Hoewel de sculpturen van **Caroline Achaintre** niet echt spreken, beeldt men zich op de een of andere manier in dat ze dat kunnen. Haar keramiek is antropomorf en vertoont een zekere formele viscositeit, alsof een moment van overgang van de ene toestand (of ene emotie) naar de andere wordt bevroren. In haar werk is weergave zeer belangrijk: plinten, planken en stands groeiden uit tot een integraal maar flexibel onderdeel ervan. Haar wollen werk – het lijkt een wandtapijt maar in plaats van te zijn geweest, werd het eigenlijk met een zogenaamd tuftgeweer gemaakt – verwijst naar primitieve patronen, dierenhuiden, de toegepaste kunst van het vroege modernisme of de liederlijke combinaties van vormen en kleuren van het postmodernisme. Ze hebben ook iets sjamanistisch of carnavalesk over zich. Terwijl ze te mooi en verleidelijk zijn om als verachtelijk of deviant te worden gezien, zit er in deze beelden niettemin een subversief potentieel vervat.

WERKEN IN DE TENTOONSTELLING

Tempel

Jennifer Tee

Crystalline Floor Pieces / Hexagonal, 2010

Met de hand geverfde wol

Elk 270x270 cm

Crystalline Floor Piece (long), 2011

Met de hand geverfde wol

600x95 cm

Zaterdag 25 mai, 16 uur

Performance door danseres Miri Lee

Emmanuelle Lainé

Zonder titel (van het serie Me donnerez-vous ce qu'il faut de sang pour tremper cet acier?), 2013

Druk op papier met blauwe rug

532x355 cm

Geproduceerd door La Loge

Gelijkvloers hal

Robert Orchardson

Prism, 2011

Brass

45x51x0.5 cm

Met dank aan privécollectie

Yellow prop, 2011

geverfd aluminium

183x42x2cm

All that is solid melts into air, 2013

Cementplaat

Variabele afmetingen

Blue prop, 2011

Acrylic

66.5x2cm diameter

Untitled (Pink disc), 2011

Resin

4.5x35cm diameter

Kelder

Hedwig Houben

Five Possible Lectures on Six Possibilities for a Sculpture, 2012

Video/performance, 28' (begint op het uur en op het half uur)

Productie P/////AKT, Amsterdam.

Eerste verdieping

Emmanuelle Lainé

Zonder titel (van het serie Me donnerez-vous ce qu'il faut de sang pour tremper cet acier?), 2013

Druk op papier met blauwe rug

282x212 cm

Geproduceerd door La Loge

Tweede verdieping

Hedwig Houben

Soundtrack for a Sculpture, 2013

Audio, 6'50"

Originele muziek:

Songs: Ohia, zonder titel, 7 inch single.

Tekst: Hedwig Houben.

Muziek geherinterpreteerd en opgenomen door Bas Schevers.

Geproduceerd door La Loge

Caroline Achaintre

Chin Chin, 2011

Handgetufte wol

230x200 cm

Frank, 2012

Keramiek

41x35x12 cm

Pelle, 2013

Keramiek

47x24.5x5 cm

Peer Rap, 2013

Keramiek

20x34x25 cm

Zie de online biografieën van de kunstenaars en de curator op onze website.

EVENEMENTEN

Donderdag 16 mei, 19:30

Emmanuelle Lainé in gesprek met **Sandra Patron** (directrice van het Parc Saint Léger, Centre d'art contemporain, Pougues-les-Eaux, Frankrijk) (In het Frans; alle andere evenementen zijn in het Engels.)

Woensdag 22 mei, 19:30

Robert Orchardson in gesprek met **Wim Waelput** (artistiek directeur, KI-OSK, Gent)

Zaterdag 25 mei, 16.00

Performance van **Jennifer Tee**, gevolgd door een gesprek tussen de kunstenaar en **Annick Kleizen** (associate curator, Witte de With, Centrum voor Hedendaagse Kunst, Rotterdam)

Donderdag 13 juni, 19:30

Hedwig Houben in gesprek met **Vanessa Desclaux** (onafhankelijk curator, Parijs)

Zaterdag 15 juni, 16:00

Lezing *The Pedestal of Broken Dreams* door **Vivian Sky Rehberg** (kunsthistoricus en -criticus, course director, Master Fine Arts, Piet Zwart Instituut, Rotterdam)

Woensdag 26 juni, 19:30

Caroline Achaintre in gesprek met **Sophie von Olfers** (curator, Portikus, Frankfurt-am-Main)

Toegang tot de evenementen: 3€

La Loge is een privaat gefinancierde non-profitorganisatie.

Deze tentoonstelling wordt ondersteund door het Mondriaan Fonds (Amsterdam) en het Goethe-Institut Brussel.

Met dank aan Arcade (Londen), Duvel Moortgat, Etablissement d'en Face, Galerie Fons Welters (Amsterdam), Triple V (Parijs), Wiels en Wilkinson Gallery (Londen) voor hun steun en help. Speciale dank aan Martin Belou, Quentin Caille, Erwan Evin en Yoel Pytowski.

De tentoonstelling is opgedragen aan de nagedachtenis van Charles Mason, beeldhouwer en vriend (1962-2013). Zijn werk *Exit Wounds* uit 2011 wordt in de foyer getoond.